

Panium – Hatodik szám

Prófétikus útjelzők Dániel 11-ben: a Szovjetunió összeomlása, a vasárnapi törvény és a modern Róma felemelkedése

Jeff Pippenger
2025-03-09

A Szovjetunió 1989-es összeomlásával beteljesedett Dániel 11. fejezetének negyvenedik verse. A negyvenegyedik vers az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényre utal, miként a tizenhatodik vers is. 1989-től az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnaptörvényig a negyvenedik vers üres. A Szovjetunió 1989-es összeomlását Dániel 11. fejezetének tizedik verse is azonosította, amely kezdetben Antiochus Magnus által teljesedett be.

III. Antiokhosz Magnusz, a szeleukida „északi király”, Kr. e. 223–187 között uralkodott, és arra törekedett, hogy visszaszerezze a Ptolemaidáktól (a „déli királytól”) a harmadik szíriai háború (Kr. e. 246–241) után elveszített területeket. A negyedik szíriai háborúban (Kr. e. 219–217) folytatott hadjáratának célja Koilé-Szíria, Fönícia és Palesztina visszafoglalása volt. Kr. e. 219-ben Antiokhosz dél felé vonult, elfoglalva Szeleukeia Pieriát, Tíruszt és Ptolemaiszt (Akkót), s így visszaszerezve a tengerparti erősségeket. Kr. e. 218-ban tovább nyomult előre, bevéve Philadelphiát (Amman), és Egyiptom határa felé nyomult, azzal a szándékkal, hogy a Gázáig terjedő elveszített szeleukida területeket visszakövetelje. Antiokhosz Kr. e. 218-ban megállította előrenyomulását, megszilárdította nyereségeit, és felkészült a döntő támadásra. IV. Ptolemaiosz Philopatór, a ptolemaida király, egyiptomi csapatokkal megerősítve sereget gyűjtött, hogy szembeszálljon vele. Dániel tizenegyedik fejezetének tizedik verse Antiokhosznak ezt a mozgását tárja elénk, ily módon előképezve a Szovjetunió 1989-ben bekövetkezett összeomlását, és előrevetítve a negyvenedik verset.

Hanem fiai felindulnak, és nagy seregek sokaságát gyűjtik össze; és egyikük bizonyosan eljön, eláraszt és átvonul; azután visszatér, és felfingereltetik egészen az ő erősségéig. Dániel 11:10.

Amikor a negyvenedik versben az északi király „elárad és átvonul”, ez összhangban áll a tizedik vers északi királyával, aki „elárad és áthatol”. Mindkét versben ugyanazok a héber szavak szerepelnek, amelyeket csupán némileg eltérően fordítottak. Ugyanaz a kifejezés ez, amely Ézsaiás 8:8-ban található.

És átvonul Júdán; elárasztva és túljutva rajta egészen a nyakig ér; és kiterjesztett szárnyai betöltik földed szélességét, ó Immánuel. Ézsaiás 8:8.

A három vers mindegyike egy déli király azonosítását adja, akit egy északi király győz le. Antiochus, az északi király, felülkerekedik Ptolemaioszon, a déli királyon, miként Szanherib felülkerekedett Júdán, a déli királyságon, és miként az északi király a negyvenedik versben elsöpörte a Szovjetuniót 1989-ben. Három vers, valamint e versek három történelmi beteljesedése azonosítja a „vég idejét” 1989-ben. Ennélfogva a tizedik vers 1989, a tizenhatodik vers pedig az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvény, miként a negyvenegyedik vers is.

A tizenegyedikről a tizenötödik versig terjedő ígérés olyan szentírási szakasz, amelynek történelmi beteljesedése is van, s amely a negyvenedik vers rejtett történelmében meghatározott prófétai jelzőpontokat azonosít. Az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnapi törvény előtt, de 1989 után a raphiai csata és annak következményei a tizenegyedik és tizenkettedik versekben kerülnek bemutatásra, a paniumi csata pedig a tizenharmadiktól a tizenötödik versig terjedő szakaszban.

A vasárnaptörvény az elrendelt idő; mert ott gyógyul be a pápaság halálos sebe, és a pápa visszatér a föld trónjára. Ezt a felhatalmazást a pápaság 538-ban történt trónra emelése, valamint a pogány Róma trónra emelése jelképezte az actiumi csatában. Miután a próféciában a pogány Róma trónra emeltetett, 360 éven át uralkodott legfőbb hatalomként. Miután a pápaság 538-ban trónra emeltetett, ezerkétszázhatvan évig uralkodott legfőbb hatalomként. Miután a halálos seb begyógyul a vasárnaptörvény idején, a pápaság jelképes negyvenkét hónapig fog legfőbb hatalomként uralkodni.

És látám, hogy az ő fejei közül egy mintegy halálos sebet kapott; de meggyógyult az ő halálos sebe; és csodálván, az egész föld követé a fenevadat. És imádák a sárkányt, a ki hatalmat ada a fenevadnak; és imádák a fenevadat, ezt mondván: Kicsoda hasonló e fenevadhoz? kicsoda viaskodhatik övele? És adaték néki nagy dolgokat és káromlásokat szóló száj; és adaték néki hatalom, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig. Jelenések 13:3–5.

A 27. vers azt mondja, hogy e királyok „mindketten”:

„És ennek a két királynak a szíve a gonoszságra hajlik, és egy asztalnál hazugságot szólnak; de ez nem sikerül, mert a vég még az elrendelt időre van. Dániel 11:27.”

A huszonhetedik vers két királya az előző két versben említett királyok, akik ezt követően az actiumi csatát vívták meg.

És felindítja erejét és bátorságát a déli király ellen nagy sereggel; és a déli király is felindul a harcra igen nagy és hatalmas sereggel; de nem állhat meg, mert terveket szőnek ellene. Sőt azok, akik az ő eledelének részéből esznek, megrontják őt, és serege elárad; és sokan esnek el megölve. Dániel 11:25, 26.

A huszonhetedik vers tehát olyan rendellenességet hoz létre, amelyet meg kell értenünk, mielőtt továbbhaladnánk. A huszonnegyedik versben az „idő” egy 360 éves időszakot jelöl, amely az actiumi csatánál kezdődik, és a kijelölt időben, a 330. évben ér véget.

A déli király ebben az ütközetben Kleopátra volt, aki szövetségben állt Marcus Antoniusszal. Octavius volt az északi király, aki mindkettőjüket legyőzte. A kijelölt időben (Kr. e. 31-ben) a két király, akik korábban egy asztalhoz ültek és hazugságokat szóltak egymásnak, szembekerültek egymással az actiumi csatában.

A két király az asztalnál megfelel a Pániumi csata történetének (13–15. versek), ahol Antiochus Magnus és makedóniai Phillip szövetséget kötöttek. Ez a történelmi szövetség megfelel annak a jelképes szövetségnek, amelyet Krisztus idejében Pánium nevében Caesaréa Filippi képvisel. A szövetség a negyvenedik versben is megjelenik, amikor a Szovjetunió 1989-ben elsöpörtetik

Reagan és II. János Pál pápa szövetsége által. A két király Kr. e. 31 előtt hazugságokat szól egymásnak, ami összhangban áll az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénnyel; ezért hazugságaik a tizenhatodik vers előtt hangzanak el, a 13–15. versek által ábrázolt történelmi korszakban, amely a Ráfiai csata után tizenhét évvel, a Pániumi csatában teljesedett be, és százharminchét évvel azelőtt, hogy Pompeius Jeruzsálemet meghódította a tizenhatodik vers beteljesedéseként.

A huszonnyolcadik versben Octavianus, Kleopátra (a dél királya) és Marcus Antonius fölött aratott győzelmének kivívója, „nagy gazdagsággal tér vissza az ő földjére; és szíve a szent szövetség ellen lesz; és nagy dolgokat cselekszik, majd visszatér az ő földjére.” Uriah Smith e két győzelmet az actiumi csataként Kr. e. 31-ben és Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásaként azonosítja. A huszonnyolcadik vers ennél fogva olyan történelmet jelöl meg, amely az actiumi csatával kezdődik, amely a 360 év kezdete, valamint Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulását.

Azután nagy gazdagsággal tér vissza földjére; szíve pedig a szent szövetség ellen lesz; és cselekedni fog, majd visszatér a maga földjére. Dániel 11:28.

A huszonnegyedik vers utolsó fordulata („még egy ideig”) egy olyan történelmi vonalat ábrázol, amely Kr. e. 31-ben kezdődött, és a harmincegyedik vers utolsó fordulataiban („felállítják az yrátatosságot, amely pusztít”) zárul, amely 538-ban teljesedett be. A vonal az actiumi csatával kezdődik, amely a pogány Róma háromszázhatvan éven át tartó egyeduralmának kezdetét jelzi. A vonal 538-ban ér véget, amikor a pápai Róma megkezdí ezerkétszázhatvan éven át tartó egyeduralmát. A versekben és az azoknak megfelelő történelmi beteljesedésben a kijelölt idő 330-ban a pogány Róma történetében mint a bibliai prófécia negyedik királyságában bekövetkező megoszlást jelképezi. A háromszázhatvan éves kezdeti egyeduralmi időszak után a birodalom kétszáznyolc éven át tartó széthullása következik, mielőtt a pápaság az 538. esztendőben, a harmincegyedik versben, elfoglalja a trónt. E nyolc vers sorrendjében egyedül a huszonhetedik vers azonosít olyan történelmi beteljesedést, amely az actiumi csata előtt, Kr. e. 31-et megelőzően történt.

A huszonhetedik vers egy találkozást azonosít két király között a „meghatározott idő” előtt, a huszonkilencedik vers pedig egy „meghatározott időt” jelöl meg. A huszonhetedik vers „meghatározott ideje” a háromszázhatvan éves időszak kezdete, a huszonkilencedik vers „meghatározott ideje” pedig a háromszázhatvan éves időszak vége. A kezdet és a vég egyaránt „meghatározott időt” képvisel.

A pogány Róma megerősödése akkor kezdődött, amikor legyőzte a harmadik földrajzi akadályt, amint azt Dániel 8:9 ábrázolja.

És közülük egyből egy kis szarv nőtt ki, amely igen nagyra növekedett dél felé, kelet felé és a kíváncs föld felé. Dániel 8:9.

A felhatalmazás az actiumi csatánál kezdődött, majd ezt követte a dél királyának (Egyiptomnak) alávetése a nyolcadik fejezet kilencedik versében.

A pogány Róma uralmának vége mint a bibliai prófécia negyedik királysága 538-ban következett be, amikor a pápai Róma legyőzte harmadik földrajzi akadályát. Az actiumi csatától 538-ig terjedő teljes, ötszázhatvannyolc éves időszak azzal kezdődik, hogy a pogány Róma legyőzi harmadik akadályát, és a bibliai prófécia negyedik királyságává válik; és azzal ér véget, hogy a pápai Róma legyőzi harmadik földrajzi akadályát.

A bibliai prófécia negyedik királyságaként az ábrázolt történelem két időszakot azonosít: az elsőt, amikor Róma felmagasztalja magát, ezt pedig egy Róma bukását leíró időszak követi. A felmagasztalás első időszakának kezdete egyben annak a teljes időszaknak a kezdete is, amely alatt a pogány Róma a bibliai prófécia negyedik királyságaként uralkodott. Róma felmagasztalásának első időszaka kijelölt idővel kezdődik és kijelölt idővel végződik, és egyúttal az északi és a déli királyság egyesülésével kezdődik. A keleti és a nyugati királyságra való felosztással ér véget. A kijelölt idővel való kezdet és vég, valamint a kezdet és a vég Alexandrosz királyságának négy felosztását jelképezik.

A huszonhetedik és huszonkilencedik versek két kijelölt ideje egy kezdeti és egy záró útjelzőt képvisel, amelyek azt az időszakot írják le, amikor Róma legfőbb hatalomként uralkodik. Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénynél, a negyvenegyedik vers és Dániel tizenegyedik fejezetének tizenhatodik verse beteljesedéseként, kezdetét veszi az az időszak, amelyben a modern Róma negyvenkét jelképes hónapon át legfőbb hatalomként uralkodik. A huszonhetedik vers első kijelölt ideje az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény, a második kijelölt idő pedig azt jelképezi, amikor a földön az utolsó nemzet is követi az Egyesült Államok példáját, és érvényt szerez az utolsó vasárnaptörvénynek, s ezáltal azonosítja a bálvány-szombat világméretű kikényszerítését.

Az a két prófétai útjelző az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvénytől a világméretű vasárnaptörvény kikényszerítéséig terjed, és ez a két vasárnaptörvény a huszonhetedik és a huszonkilencedik versben említett két rendelt idő. A huszonhetedik vers első rendelt idejét Konstantin 321-ben hozott vasárnaptörvénye is előképezte, az 538-as orléans-i zsinaton hozott pápai vasárnaptörvény pedig a világméretű vasárnaptörvényt jelképezi.

A tizenháromtól tizenötödik versekig terjedő szakasz összefüggésében a paniumi csata az a történelmi előzmény, amely megelőzi a tizenhatodik vers vasárnaptörvényét. E történelmen belül teljesebbé válik a két király találkozása, akik hazudnak egymásnak. A tizenháromtól tizenötödik versekig terjedő versek annak a történetnek a részét képezik, amelyet a tizediktől a tizenhatodik versekig terjedő szakasz ábrázol. A versek a tizedik versben a negyedik szíriai háborút, a tizenegyedik versben a rafiai csatát, a tizenkettedik versben pedig e csata következményeit azonosítják. A tizenháromtól tizenötödik versek Kr. e. 200 történetét ábrázolják, amikor a paniumi csata beteljesedett, és amikor a pogány Róma, amelyet a te néped rablói jelképeznek, belép a prófétai elbeszélésbe.

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse az 1989-es évben a Szovjetunió összeomlását azonosítja, a tizenhatodik vers pedig az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvényt. A két király találkozása, akik az előre kijelölt idő előtt hazugságokat szólnak

egymásnak, amely az actiumi csata volt, a negyvenedik vers történelmi vonalán belül történik, amely az 1989-es végidő után következik, és az Egyesült Államokbeli vasárnaptörvénynél zárul. A huszonhetedik vers a negyvenedik vers rejtett történelmének egyik útjelzője, amely 1989 után, de a vasárnaptörvény előtt következik be. A huszonhetedik vers „találkozása” útjelző Róma felhatalmazása előtt, a vasárnaptörvény idején. Több útjelző is vezet a pápaság 538-ban bekövetkező felhatalmazásához, és ezek az útjelzők szintén a kijelölt idő előtt következnek be. E prófétai útjelzők egyike Justinianus 533-as rendelete, amely beteljesítette a harmincadik vers azon utalását, hogy „egyetértésben lesz a szövetséget elhagyókkal.”

A többi határjel, amely a pogány Róma történetében a kijelölt időhöz vezet, a 330. év, amikor a pogány Róma letaszította, és egyúttal a pápai hatalomnak adta a „széket”. 496-ban Klodvig a pápaságnak adta „hatalmát”. Dániel hetedik fejezetének beteljesedéseként a pogány Róma a pápaság javára eltávolított „három szarvat”, amelyek közül az utolsó az osztrigótoknak Róma városából való eltávolítása volt 538-ban. 508-ban a pogányság vallását félretették mint a birodalom törvényes vallását, és a katolicizmus lépett a helyére. Az 538-as év a negyvenegyedik vers vasárnaptörvényét jelképezi, és a 496-os év 1989-et jelképezi, amikor Reagan, miként Klodvig, hatalmát Róma pápájának szentelte. A 330. év azonosítja a vasárnaptörvényt, mert ott tér vissza a pápaság a hatalmi székbe.

Ez azonosítja, hogy mind az 538, mind a 330 a kijelölt időt jelképezi, vagyis a tizenhatodik és a negyvenegyedik verset. A 496 az 1989-es évet jelképezi, amely beteljesítette Dániel 11 tizedik és negyvenedik versét, valamint Ézsaiás 8:8-at. Az 508 azt az időpontot azonosítja, amikor a birodalom vallását félreteszik a katolicizmus kedvéért. Klodviggal kezdődően, 496-tól 508-ig, a birodalom törvényes vallásának fokozatos eltávolítása és lecserélése került szemléltetésre. A 330-ban kezdődő történelemben a Nyugatrómai Birodalom fokozatos hanyatlását az első négy trombitászó ábrázolja, ily módon azonosítva azt a fokozatos pusztulást, amely az Egyesült Államokban a vasárnaptörvénnyel veszi kezdetét.

A pogány Róma fokozatos bukása Konstantin 321-ben kiadott vasárnapi törvénye után szemlélteti az Egyesült Államok bukását mint a bibliai prófécia hatodik királyságát, amely eljut a vasárnapi törvényhez. Ekkor a négy trombitászó ítélete zúdul az Egyesült Államokra, amint azt White testvérő azonosította, amikor kijelenti, hogy „a nemzeti hitehagyást nemzeti romlás követi”. Ezékiel egy négyszeres büntetésről is tanúskodik.

És lőn az Úr beszéde hozzám ismét, mondván: Embernek fia, ha valamely ország vétkezik ellenem súlyos hűtlenséget elkövetve, kinyújtom rá kezemet, eltöröm benne a kenyér botját, éhínséget bocsátok rá, és kiirtok belőle embert és állatot; és ha ez a három férfiú, Noé, Dániel és Jób volna is benne, ők csak a maguk lelkét szabadítanak meg igazságuk által, ezt mondja az Úr Isten. Ha ártalmas vadakat bocsátok át az országon, és azok elpusztítják azt, úgyhogy pusztasággá lesz, és senki sem járhat át rajta a vadak miatt: ha ez a három férfiú volna is benne, élek én, ezt mondja az Úr Isten, sem fiaikat, sem leányokat nem szabadítanak meg; csak ők maguk szabadulnának meg, az ország pedig pusztasággá lenne. Vagy ha fegyvert hozok arra az országra, és azt mondom: Fegyver, vonulj át az országon; úgyhogy kiirtok belőle embert és állatot: ha ez a három férfiú volna is benne, élek én, ezt mondja az Úr Isten, sem fiaikat, sem

leányokat nem szabadítanak meg, hanem csak ők maguk szabadulnának meg. Vagy ha dögvészt bocsátok arra az országra, és kiöntöm rá haragomat vérontásban, hogy kiirtsak belőle embert és állatot: ha Noé, Dániel és Jób volna is benne, élek én, ezt mondja az Úr Isten, sem fiút, sem leányt nem szabadítanak meg; csak a maguk lelkét szabadítanak meg igazságuk által. Mert így szól az Úr Isten: Mennyivel inkább így lesz, amikor elküldöm Jeruzsálemre négy súlyos ítéletemet: a fegyvert, az éhínséget, az ártalmas vadat és a dögvészt, hogy kiirtsak belőle embert és állatot! De íme, marad benne maradék, amely kivezettetik, fiak és leányok; íme, kijönnek hozzátok, és látni fogjátok útjukat és cselekedeteiket; és megvigasztalódtok a veszedelem felől, amelyet Jeruzsálemre hoztam, mindama dolgok felől, amelyeket rábocsátottam. És ők megvigasztalnak titeket, amikor látjátok útjaikat és cselekedeteiket; és megtudjátok, hogy nem ok nélkül cselekedtem mindazt, amit benne cselekedtem, ezt mondja az Úr Isten. Ezékiel 14:12–23.

E megfontolásokat a következő cikkben folytatjuk.